UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvtationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

2 An conferat gratiam, & alia dona.

urn:nbn:de:hbz:466:1-93807

Visual Library

Ad fundamentum tertii erroris respondetur.

Ad fundamentum tertij erroris iam dictum est, esse hæreticum illud dogma, quod sacramenta solũ concurrant ad remissionem peccatorum excitando fidẽ. Testimonia vero Scripturę ibi citata solum probant, Baptismum, cum confertur, perfecte mundare hominem, & constituere illum in statu salutis, ita vt, si non ponat impedimentum, infallibiliter æternam salutem consequatur ratione Baptismi suscepti: si vero impedimentum ponat, non est necesse, vt per Baptismum auferatur, neq; hoc dicitur in citatis locis: sed satis est, quod per Baptismum constituatur in eo statu in quo sit capax alterius remedij, quod institutũ est ad huiusmodi impedimenta seu peccata tollenda. Et hic est fine dubio sensus Augustini in loco ibi citato: cum enim dixisset: Per Baptismũ semel datũ fieri, vt non solum antea, verum etiam postea quorumlibet peccatorum venia fidelibus impetretur: subdit: Quid enim prodesset, vel ante Baptismum Pœnitentia, nisi Baptismus sequeretur, vel postea, nisi præcederet? Quæ quidem sententia verissima est. Est autem conuenienter exponenda, quod August. facere prætermisit: quia tunc res satis clara videbatur, & contrarius error nondum fuerat exortus. Itaq; aliter Pœnitentia respicit futurum Baptismum, vt peccata deleat ante Baptismum commissa: aliter vero iam susceptum, vt tollat ea, quæ postea commissa sunt, nam respectu antecedentium peccatorum respicit Baptismum, vt vnicum remedium, quo tollenda sunt, & in cuius voto interdum per pœnitentiam tolluntur: respectu vero subsequentium peccatorum, respicit Baptismum, seu potius supponit illum, vt constituentem subiectum capax illius remedij, quo talia peccata tollenda sunt. Nam per Baptismum imprimitur character, quo fit homo capax aliorum Sacramentorum, & habet ius ad alia remedia, quæ aduersus peccata instituta sunt.

SECTIO II.

Vtrum Baptismus conferat gratiam & supernaturalia dona hominibus, vel alios effectus in eis habeat.

HÆc sectio est facilima, suppositis, quæ diximus, solumq; ad doctrinæ complementum proponitur, & ideo est breuissime expedienda.

1. Proposi. Dico ergo primo, Baptismus confert baptizatis gratiam, & dona infusa, si suscipiens non ponat obicem. Conclusio sub his terminis est certa de fide. Nam licet olim fuerit dubitatũ, an gratia & virtutes infusæ sint qualitates & habitus inhærentes nobis, & ab Innocentio III. in cap. Maiores. de Baptismo, & à Clemente V. cum Concil. Viennens. in Clement. 1. de sum. Trinit. & fide Catholica: hoc non fuerit de fide definitum: sed solum probabilius existimatum: iam tamen de fide certum est, Baptismum nobis conferre hunc effectum: præsertim, si nos abstrahamus à nominibus qualitatis, & habitus, & loquamur de iustitia inhærente: & de gratia, & donis, seu de fide, spe, & charitate: sic enim de fide est, Sacramenta nouæ legis, gratiam conferre non ponentibus obicem, semper & omnibus ex opere operato: vt supra late dictum est: & definiunt Conc. Florenti. sub Eugenio IV. & Triden. sess. 7. can. 6. 7. & 8. de sacrament. in genere. Sed Baptismus est Sacramentum nouæ legis: ergo. Deinde Concil. Trident. sess. 6: cap. 7. definit, iustificationẽ fieri per voluntariam susceptionem gratiæ & donorum, scilicet charitatis, quæ in cordibus eorum diffunditur, qui iustificantur, atque ipsis inhæret, simul cum fide, & spe. Nam hęc omnia. Simul infusa accipit homo, qui iustificatur, cum remissione peccatorum. Et ibidem definit, causam instrumentalem huius iustificationis esse Baptismum: ergo definit, Baptismũ conferre gratiam, dona, & iustitiam inhærentem nobis. Deniq; definit, iustificationem non tantum esse remissionem peccatorum, sed etiam internam hominis renouationem, & sanctificationem hominis per gratiam: & totum hoc ait conferri per Baptismum: ergo vtrumque est de fide certum.

Innoc. 3. Clem. 5. Con. Vien.

Con. Flor. Con. Trid.

Huius autẽ doctrinæ fundamentum præcipue pendet ex doctrina de iustificatione, vbi ex professo probandum est, peccatum auferri per infusionem gratiæ, & donorum. Nunc sufficiat attingere pauca testimonia Scripturæ & Sanctorum, in quibus de Baptismo in speciali sermo est. Propter hanc enim causam ait Paulus ad Ro. 6. Per Baptismum ita nos mori peccato, vt viuamus Deo: & complantatos Christo, non solum fieri similes morti eius, sed etiam resurrectioni. Quod etiam repetit ad Colossen. 2. ergo per Baptismum non solum moritur peccatum in nobis, sed etiam anima per gratiam viuificatur. Vnde ad Ephes. 5. Christus dilexit Ecclesiam, & seipsum tradidit pro ea, vt illam sanctificaret, mundãs eam lauacro aquæ, vt sit sancta & immaculata. Vtrumque ergo efficitur per Baptismum. Et ideo Christus Ioan. 3. agens de natiuitate spirituali Baptismi. Quod natum, inquit, est ex carne caro est, & quod natum est ex Spiritu, Spiritus est: ac si diceret: per hanc regenerationem, non accipere hominem corporalem & humanam vitam, sed spiritualem per interna & spiritualia dona. Vnde Cyrill. ibi lib. 2. c. 43. Natum, inquit, ex Spiritu, spiritum hominis dicimus, quoniam per ipsum ad Deum reformati, ac proprio eius charactere insigniti, ad suã (vt ita dicam) qualitatem animi transformamur. Atque hoc pacto, inquit, illud etiam Pauli intelligi potest: Filioli, quos iterum parturio, donec formetur Christus in vobis. Sic enim per gratiã dicimur Christum induere, ad Gal. 4. Quod etiam declarans Basilius Homil. de Baptism. in 2. par. illius versus finem, inquit. Quemadmodum, quod secundum carnem natum est ex aliquo, tale est, quale id, ex quo natum est: ita & nos ex spiritu natos spiritum fieri: spiritum dico, non secundum immensam illam & humano sensu incomprehensibilem Spiritus sancti gloriam, sed secundum eam, quæ in diuisione charisinatum Dei conspicitur. Atq; ibidem explicat hunc effectum exemplo ferri, quod igni immersum, non solum purificatur, sed etiam in seipso illustrius & splendidius fit: ita enim anima per Baptismum non solum peccatorum maculis purgatur, sed etiam iustificationis gratia decoratur atque perficitur. Quam doctrinam in tota illa homilia late prosequitur, & eadem reperietur apud omnes Patres de Baptismo scribentes: Diony. de Ecclesiast. Hier. cap. 22. Tertull. libr. de Baptis. Damas. libr. 4. de fide, c. 10. Chrys. optime Homil. 24. in Ioan. & Hom. ad neophyt. cuius verba tractat optime August. lib. 1. contra Iulian. ante medium, qui etiam legi potest in Enchyr. c. 57. lib. 1. de Nup. c. 12. & lib. 2. de peccato. merit. c. 9. & 27. & Epist. 57. fere tota q. 2. & Cyprian. epist. 63. Prosper. de Vocat. gent. lib. 1. c. 5. circa finem: ac denique etiam Basil. libr. de Spiritu sancto, cap. 14. & 15. & alij sect. præced. in 2. & 3. conclu. citati.

Rom. 6. Colos. 1. Ephes. 5. Ioan. 1. Cyrill. Ad Gal. 4. Basil.

Ratio autem huius veritatis ex eisdem principijs & testimonijs sumenda est: nam Baptismus institutus est ad remittendum originale peccatum, & actuale, si cum illo coniunctum sit. Sed peccatum originale, & mortale non remittitur sine infusione gratiæ, & iustitiæ inhærentis homini. Ergo Baptismus infundit gratiam, & iustitiam & virtutes omnes, quæ gratiam comitantur. Et confirmatur, nã Baptismus facit hominẽ membrũ Christi, & hæredem vitæ æternæ. Sed hoc fit in nobis p gratiã, & charitatẽ infusam in cordibus nostris: ergo hęc omnia dona cõfert Baptismus.

Ratio Con.

Sed quæres, an hæc assertio sit æque certa in omnibus baptizatis, tam in infantibus quam adultis. In hoc duo extrema vitanda sunt: vnum fuit antiquum, quod Baptismus tribuat hæc dona adultis, nõ vero infantibus, vt attigit D. Thomas, hic art. 6. quia infantes non videntur esse capaces harum virtutum, cum nec possint earum actus exercere, neque earum infusioni consentire: cum tamen Concilium Tridentinum

Dubium. Duo extrema vitanda. Primum.

dentinum doceat, susceptionem horum donorum debere esse voluntaria, vt possit iustificare. Sed hæc sententia antiquata iam est, eamq; euidenter confutat ex principiis fidei D.Thom. citans August.6. Est enim aperte erronea; nam, vt recte dixit Cyprian. Epist.59. Vna est diuini muneris æqualitas apud omnes siue infantes, siue maiores natu. Nam gratia quę baptizatis datur non pro ætate accipientium maior vel minor tribuitur, sed de pietate, atque indulgentia paterna æqualis omnibus præbetur. Nam Deus, vt personam non accipit, sic neque ætatem, cum se omnibus ad cœlestis gratiæ consecutionem æqualitate librata præbeat patrem. Vnde Concil. Trid. sess. 5.c.5. generaliter, & sine distinctione definit, baptizatis gratiam conferri, per quam & veterem hominem exuunt & nouum induunt, & sess.7.can.13. de Baptismo, definit paruulos baptizatos inter fideles computandos esse, quia nimirum iam habent fidem infusam per baptismum, vt August. docuit lib.1.de Peccator.merit.ca.19. & lib.3.c.2. Est autem eadem ratio de cæteris donis, ac de fide, maxime, quia si paruulis datur fides, nō mortua, sed viua; quia æque sunt capaces illius absq; obice, vel impedimento. Et hæc est ratio euidens huius veritatis, suppositis principiis fidei: quia Sacramentum cōfert suum effectum non ponenti obicem. Sed paruuli sunt capaces effectus Baptismi: alioqui, vel non essent capaces Sacramenti, vel saltem indigne illis tribueretur: & non ponunt obicem: ergo recipiunt gratiæ effectum Neq; enim refert, quod non possunt propria voluntate consentire, vt iustificentur. Sufficit enim, quod eis sit voluntaria illa susceptio voluntate capitis. Nā voluntarium non minus est de ratione culpæ, quam iustitiæ, & nihilominus voluntas capitis naturalis, seu primi parentis sufficit, vt veram culpam voluntariam contrahant. Ergo multo magis voluntas capitis gratuiti, primique spiritualis parentis sufficiet vt veram iustitiam recipiant. Neque etiam obstat, quod pro ea ætate non possint actus iustitiæ exercere: quia, cum non sit acquirenda per proprios actus, sed à Deo infundenda, satis est, quod statim possit suum effectum formalem habere, sanctificando animam, dando illi ius intrinsecum ad vitam æternam, & apte disponendo potētias, vt possint suo tempore actus iustitiæ elicere: non est igitur hęc veritas minus certa in paruulis, quam in adultis.

Conc. Trid.

August.

Huius veritatis ratio.

Refellitur fundamentum oppositæ sententiæ.

Aliud extremum nouum.

Aliud extremum nouum est, veritatem hanc certiorem esse in paruulis, quā in adultis, quia de vtrisque est de fide certum iustificari per Baptismum, & per iustitiam ipsis inhærentē, vt Concilium Tridentinū definit. Hæc autem iustitia cum in paruulis nō possit esse actualis, necessario esse debet habitualis: in adultis vero, cum reperiatur actualis iustitia inhęrens, non potest tam necessaria consecutione inferri dari eis per Baptismum, habitualem iustitiam. Sed hæc etiam sentētia falsa est. Non est enim minus certum infundi adultis non ponentibus obicem habitualem iustitiam, quā paruulis. Primo, quia doctrina de iustificatione Concilii Tridentini, sess.6.cap.7. generalis est, imo magis propria adultorum, quam paruulorum: nam agit de his, qui per propriam dispositionem iustificantur: & tamen illis dicit infundi iustitiam inhęrentem, cuius instrumentalis causa est Baptismus. Hæc autem non est iustitia actualis sed habitualis: quia iustitia actualis nihil aliud est, præter actus, per quos homo se disponit ad Baptismum digne suscipiendum, qui non sunt per Baptismum, sed illi supponuntur. Adde Concilium ipsum distinguere iustitiam, quæ per Baptismum infunditur, ab actuali dispositione suscipientis. Nam dicit, illam infundi dispositioni proportionatam. Loquitur ergo de iustitia inhærente distincta ab actibus suscipientis. Secundo idem colligitur ex doctrina eiusdē Concilij de Sacramentis in genere. Cum enim definit, sacramenta cōferre gratiam omnibus, & semper certa, ac definita lege Dei, si non ponant obicem, non tantum loquitur de gratia actuali, sed etiam ac multo magis de habituali, vt in superioribus ostensum est. Ergo si Baptismus habet efficaciam ad conferendam gratiam habitualem paruulis, eandem semper confert omnibus non ponentibus obicem. Sed adulti non ponunt obicem, eo quod accedant cum actibus iustitiæ, nam potius per hos actus omnino tollitur obex: ergo tam est certum, Baptismum conferre hanc gratiam adultis, quam paruulis. Tertio idem colligi potest ex doctrina propria, & speciali huius Sacramenti. Nam Baptismus, sicut est vnus in omnibus, ita & regenerationem spiritualem eandem & eiusdem rationis in omnibus efficit. Confert ergo omnibus idem esse, & eandem spiritualem vitam permanentem, & durabilem. Quam rationem indicauit Concilium Viennense, dicens: Nos attendentes generalem efficaciam mortis Christi, quæ per Baptismum applicatur pariter omnibus baptizatis, opinionem, quæ asserit tam paruulis, quam adultis, dari in Baptismo informantem gratiam, duximus eligendam. Et similiter Patres omnes locis supra citatis agentes de donis, quæ per Baptismum dantur, indifferenter loquuntur de paruulis, & adultis. Est ergo res in vtrisque æque certa.

Conc. Trid.

Conc. Vien.

Neque obstat ratio in contrarium facta: tum quia hæc veritas non solum nititur illo principio de necessitate absoluta gratiæ inhærentis: sed etiam altero de efficacia sacramenti, ad suum effectum præstandum: tum etiam quia, licet in adultis reperiantur actus iustitiæ inhærentis, tamen illi non sunt causa formalis iustificationis, sed dispositiua, vt aperte docet Concilium Tridentinum, & ideo etiam in illis necessaria est iustitia inhærens, distincta ab actibus, vt ex eodem Concilio declarauimus.

Ad rationē oppositā sententiæ. Respondetur.

Conc Trid

Dubium aliud.

Sed quæret vlterius aliquis, vtrum præter habitualem iustitiam, conferat Baptismus aliquam sacramentalem gratiam. Respondeo primo, certum esse non infundi aliquem habitum: nam (prætermisso charactere, de quo iam non agimus) certum est, nullum habitum infundi, præter eos, qui semper, & quasi ex natura rei, gratiam habitualem comitātur, vt constat ex generali doctrina supra tradita de sacramentis in genere. Deinde ipsamet iustitia baptismalis, quatenus est regeneratiua, & secum affert remissionem omnis culpæ & pœnæ, dici potest gratia sacramentalis huius sacramenti, quia sub illo respectu & ratione est illius propria. At vero probabile est ratione huius sacramenti dari aliqua auxilia actualia maiora, quam ipsi gratiæ secundum se debeantur, non quidem talia, vt baptizatus in gratia cōfirmetur, aut infallibile donum perseuerantiæ recipiat. Hoc enim hæreticorum figmentum est vanum & sine vllo fundamento, ac merito damnatum in Trid. sess.7.can.6.de Baptismo. Est enim non solum contra scripturam, & Ecclesiæ sensum, sed etiam cōtra experientiam ipsam, vt latius in materia de gratia & charitate disseritur: Sed dari dicimus aliquod maius auxilium, quo homo frequentius, & vehementius excitetur, & adiuuetur, vel ad superandum concupiscentiæ fomitem, vel ad exercenda illa munera, ad quæ Baptismus obligat. Nam per Baptismū efficimur membra Christi, & Ecclesiæ, & capaces aliorum Sacramentorum. Pie igitur credi potest, ratione illius dari aliquod speciale auxilium ad ferendum Christi iugum fortiter ac suauiter, & ad digne accedendum ad cætera Sacramenta, qui effectus satis consentaneus est doctrinis sanctorum Patrum supra citatis, quamuis illud non tam distincte explicuerint. Præter hos autem effectus nulli alij sunt, qui vere possint Baptismo attribui, tanquam proprie sacramētales. Quod ideo addo, quia interdum Baptismus sanat hominem corporaliter, aut alium similem miraculosum effectum operatur. Sed hoc non est ex certa lege, & promissione, neque ex directa institutione

stitutione Sacramenti, sed ex speciali Dei beneficio, & extraordinaria prouidentia: & ideo huiusmodi miracula non pertinent ad sacramentales effectus, nec possunt aliquo probabili fundamento alij effectus præter dictos huic Sacramento tribui, quia nec de illis facta est promissio, neq; ex traditione habentur, aut ratione aliqua ostendi possunt. In his autem, quæ pendent ex Christi voluntate, & institutione, nihil est asserendum, nisi quod, aut reuelatum sit, aut ex reuelatis colligatur.

Quapropter vana sunt hæreticorum figmenta, qui nouos quosdam Baptismi effectus excogitarunt, quales sunt, reddere hominem baptizatum liberum omni lege diuina & humana: quamuis diuerso modo, quia per humanam (inquiunt) nullo modo obligari potest: per diuinam autem licet obligetur, tamen transgressio illius non imputatur ad culpam propter Baptismum. Vnde vlterius addunt: Baptismum ea ratione confirmare hominem in iustitia suscepta, quia vel facit illum impeccabilem, vel facit, vt licet homo peccet, tamen peccatum ei non imputetur, dummodo firmiter credat sibi non imputari: neque esse vllum crimen, quod possit eum gratia baptismali priuare. Sed hæc & similia merito damnata
Conc Trid sunt in Concilio Tridentino, sess. 7. can. 6. 7. 8. 9. & 10. quia non solum tales sunt hi effectus, vt nullo Ecclesiastico, aut probabili fundamento nitantur, sed et sunt ex his, qui principiis, aut dogmatibus fidei repugnant, quod latius demonstrare ad hunc locum non spectat.

ARTICVLVS V.

Vtrum conuenienter attribuantur Baptismo quidam actus.

4 d. 4. q. 2. ar 2 q 3. 4. & 5 & d. 5 q 2 ar. 3 q. 2. cor. art. 2. ad 1 & ar 1 q. 1. ad 1. & quo. 6. ar. 4. cor.

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod inconuenienter attribuantur Baptismo pro effectibus quidam actus virtutum, scilicet, incorporatio ad Christum, illuminatio, & fœcundatio. Non enim Baptismus datur adulto, nisi fideli, secundum illud Mar. vltim. Qui crediderit & baptizatus fuerit, saluus erit. Sed per fidem aliquis incorporatur Christo, secundum illud Ephes. 3. Habitare Christum per fidem in cordibus vestris. Ergo nullus baptizatur, nisi iam Christo incorporatus, Non ergo est effectus Baptismi incorporari Christo.

2. Præterea, illuminatio fit per doctrinam secundum illud Ephes. 3. Mihi omnium sanctorum minimo data est gratia hæc, illuminare omnes, &c. Sed doctrina præcedit Baptismum in catechismo. Non ergo est effectus Baptismi.

3. Præterea, Fœcunditas pertinet ad generationem actiuã: sed per Baptismum aliquis regeneratur spiritualiter: ergo fœcunditas non est effectus Baptismi.

c 2. ecc. hier. par. 1 & 2.

Sed contra est, quod August.* dicit in libr. de Baptismo paruulorum, quod ad hoc valet Baptismus vt baptizati, Christo incorporentur. Dionys.* etiam ca. 2. eccles. hier. illuminationem attribuit Baptismo. Et super illud Psal. 22. super aquã refectionis: dicit glos.† quod anima peccatorum ariditate sterilis fœcundatur per Baptismum.

Est glo. Cassio d super hunc locum, Psalm. 22.

Respondeo dicendum, quod per Baptismum aliquis regeneratur in spiritualem vitam, quæ est propria fidelium Christi: sicut Apostolus dicit Gal. 2. Quod autem nunc viuo in carne, in fide viuo filij Dei. Vita autem non est, nisi membrorum capiti vnitorum, à quo sensum & motum suscipiunt. & ideo necesse est, quod per Baptismum aliquis incorporetur Christo, quasi membrum ipsius. Sicut autem à capite naturali deriuatur ad membra sensus & motus: ita à capite spirituali, quod est Christus, deriuatur ad membra eius sensus spiritualis, qui consistit in cognitione veritatis, & motus spiritualis, qui est per gratiæ instinctum. Vnde Ioan. 1. dicitur: Vidimus eũ plenum gratiæ & veritatis, & de plenitudine eius nos omnes accepimus. Et ideo consequens est, quod baptizati illuminentur à Christo circa cognitionem veritatis, & fœcundentur ab eo, fœcunditate bonorum operum per gratiæ infusionem.

Ad primum ergo dicendum, quod adulti prius credentes in Christum, sunt ei incorporati mentaliter, sed postmodum cum baptizantur incorporantur ei quodammodo corporaliter: scilicet per visibile sacramentum, sine cuius proposito nec mentaliter incorporari potuissent.

Ad secundum dicendum, quod doctor illuminat exterius per ministerium catechizando, sed Deus illuminat interius baptizatos præparans corda eorum ad recipiendam doctrinã veritatis, secundum illud Ioan. 6. Est scriptum in Prophetis: Erunt omnes docibiles Dei.

Ad tertium dicendũ, quod effectus Baptismi ponitur fœcunditas, qua aliquis producit bona opera, non autem fœcunditas, qua aliquis generat alios in Christo, sicut Apostolus dicit. 1 ad Cor. 4. In Christo Iesu per Euangelium ego vos genui.

COMMENTARIVS.

IN hoc articulo non explicat D. Thomas nouum Baptismi effectum: quia reuera nullus superest explicandus, vt dixi, sed declarat, nonnullas voces, quib. Baptismi effectus solẹ à Patribus significari, præsertim has tres, Incorporari Christo: illuminari, ac fœcundari: nam primum tribuitur Baptismo, ratione gratiæ, & charitatis, per quam homo vnitur spiritualiter Christo. Item, ratione characteris, per quem speciali modo consignatur, vt sit membrum Christi, & Ecclesiæ, quæ est corpus eius: & ideo recte dicit D. Thomas in solutione ad primum, quod licet per fidem, & gratiam fiat homo spirituale membrũ Christi, tamen per illa, vt accepta per hoc sacramentum visibile, quodammodo incorporatur ei, corporaliter, & visibiliter, quia fit membrum Ecclesiæ visibilis, & fit capax influxus quodammodo sensibilis, prouenientis à capite Christo per sacramenta sensibilia. Secundum, scilicet illuminare, tribuitur Baptismo ratione fidei: est enim fidei sacramentum, & specialis eius professio. Tertium, scilicet fœcunditas, tribuitur Baptismo, ratione aliarum virtutum, & bonorum operum ab eis prodeuntium. Significat autẽ D. Thom. in solutionibus ad 2. & 3. hos actus non tribui Baptismo solum propter infusionem habituum, sed etiam, quia Deus specialiter præparat cor hominis baptizati ad suscipiendam, & operandam doctrinam veritatis. Quod intelligendum videtur iuxta dicta in fine præcedentis disputationis.

Baptismo incorporamur Christo, illuminamur, & fœcundamur.

ARTICVLVS. VI.

Vtrum pueri in Baptismo consequantur gratiam & virtutes.

AD sextum sic proceditur. Videtur, quod pueri in Baptismo non consequantur gratiam & virtutes. Gratia enim & virtutes non habentur sine fide & charitate. Sed fides, vt August.* dicit, consistit in credentium voluntate, similiter etiam charitas consistit in diligentium voluntate, cuius vsum pueri non habent, & sic non habent fidem & charitatem. Ergo pueri in Baptismo non recipiunt gratiam & virtutes.

12. q. 1. ar. 4 d. 4 q. 2 ar. 2 q. 1 & d. 17 q. 1 ar. 3 q. 2 ar. 1 ad 3 & d. 18. q. 1 ar. 1 q. 1. ar. 3. ad. 2. ad. 3. Trall. 72. in Ioan. & mod. cum.

2. Præterea, Super illud Ioan. 14. Maiora horum faciet, dicit August.* quod ex impio iustus fiat in illo, sed non sine illo Christus operatur. Sed puer, cum non habeat vsum liberi arbitrij, non cooperatur Christo ad suam iustificationem, imo quandoque pro posse renititur. Ergo non iustificatur per gratiam & virtutes.

3. Præterea, Rom. 4. dicitur, Ei qui non operatur, credenti autem in eum, qui iustificat impium, reputatur fides eius ad iustitiam secundum propositum gratiæ Dei. Sed puer non est credens in eum, qui iustificat impium. Ergo non consequitur gratiam iustificantem neque virtutes.

4. Præter,